



18 Marzo, 2019

TEATRE/CLÀSSICA

Bigotis a la Gioconda

La Novena de Beethoven

Intèrprets: OBC + Cor de Cambra del Palau - Orfeo Català + Agrupación Señor Serrano
 Direcció musical: Kazushi Ono
 Lloc i data: L'Auditori (15/III/2019)

JORGE DE PERSIA

En una de les imatges de pantalla durant l'execució de la *Novena simfonia* de Beethoven per l'OBC, dirigida pel seu titular Kazushi Ono, es llegia: "Cuidar un jardí és una tasca minuciosa". Em quedo amb això per sintetitzar el resultat d'aquesta proposta conjunta d'un organisme prestigiat com l'OBC, i la premiada agrupació teatral, aplaudida amistosament per una part del públic i fortament esbroncada per una altra potser més gran. Per evitar la qualificació immediata, diguem que es va tractar d'una escenificació en directe, que projectava en pantalla i ampliat allò que executava –mai més ben dit– l'Agrupación, en penombra, com el resultat final.

S'han fet posades en escena d'èxit d'obres de referència com la *Passió segons sant Mateu* de Bach, i sabem que la *Novena* és motiu de moltes apropiacions legítimes que arriben fins a l'himne de la UE. Però una cosa és el símbol i una altra la seva versió i interpretació musical, i a això em vull referir, deixant de banda el pastitx visual que se li va agregar, ple de llocs comuns i llargues escenes de petons múltiples hetero i homosexuals poc cuidades en l'àmbit estètic, tot i que els petons homosexuals només eren entre dones. Els homes no es fan petons, Señor Serrano?

Torno a la dificultat de cuidar un jardí. I aquest espai poètic rusiñolà és l'equivalent de la *Novena*, espai simbòlic d'evocació. I em crida l'atenció la distància que hi ha entre el senyor Ono i la sensibilitat de la seva pròpia cultura japonesa, tan exquisida i subtil. La versió de la simfonia va ser definitivament vergonyosa. El tempo lent del director amb posats de somieig van generar moments de pesadesa suprema del discurs, mancat de tensió. Ni idea de les dinàmiques, que ja des del començament van ser desproporcionades, superficials, i això va portar el final de l'Allegro a sonar com una xaranga. El Molto Vivace va mostrar una rítmica també pesant, sense essència àgil i brillant. Al Adagio em va semblar que fins i tot l'orquestra s'avorria, fins que el solo de violoncel·ls va aixecar el nivell. Però l'alegria va durar poc i el desajust rítmic entre corda i fustes es va sumar al despropòsit, culminat amb un quartet de solistes amb un bariton de poca articulació i les veus molt forçades, tret del bon paper de la mezzosoprano.

Es necessari tot aquest muntatge? No valdria més millorar la direcció musical? Deixem-nos, a més de subratllar el que és obvi en escena, en una proposta incapaç de comprendre el que és la sensibilitat d'un jardí.